

עדנה ודן פינרו מדווחים מציריך:

מיכגש בחלל

בשווי של 19 מיליון דולר, נפרש מול העיניים למרות כל השכלולים וההמצאות המדעיות המסתירים אותו.

מיפגשים מן הסוג השלישי הוא, אכן, כל מה שהובטח: יצירה רחבת-ממדים (140 דקות), שבה יש לטכנולוגיה תפקיד

מן המעמדים הללו, כדי שלא לקלקל לקהל את ההפתעה.

הקריאה תמה, אך הנסיעה עדיין לא נגמרה, ופה פתחנו ספר שהגיע אלינו ערב קודם-לכן. זה המקום להודות למפיצי הוצאת בנטאם בישראל, שנזכרו כי נהגנו

האם המאמינה

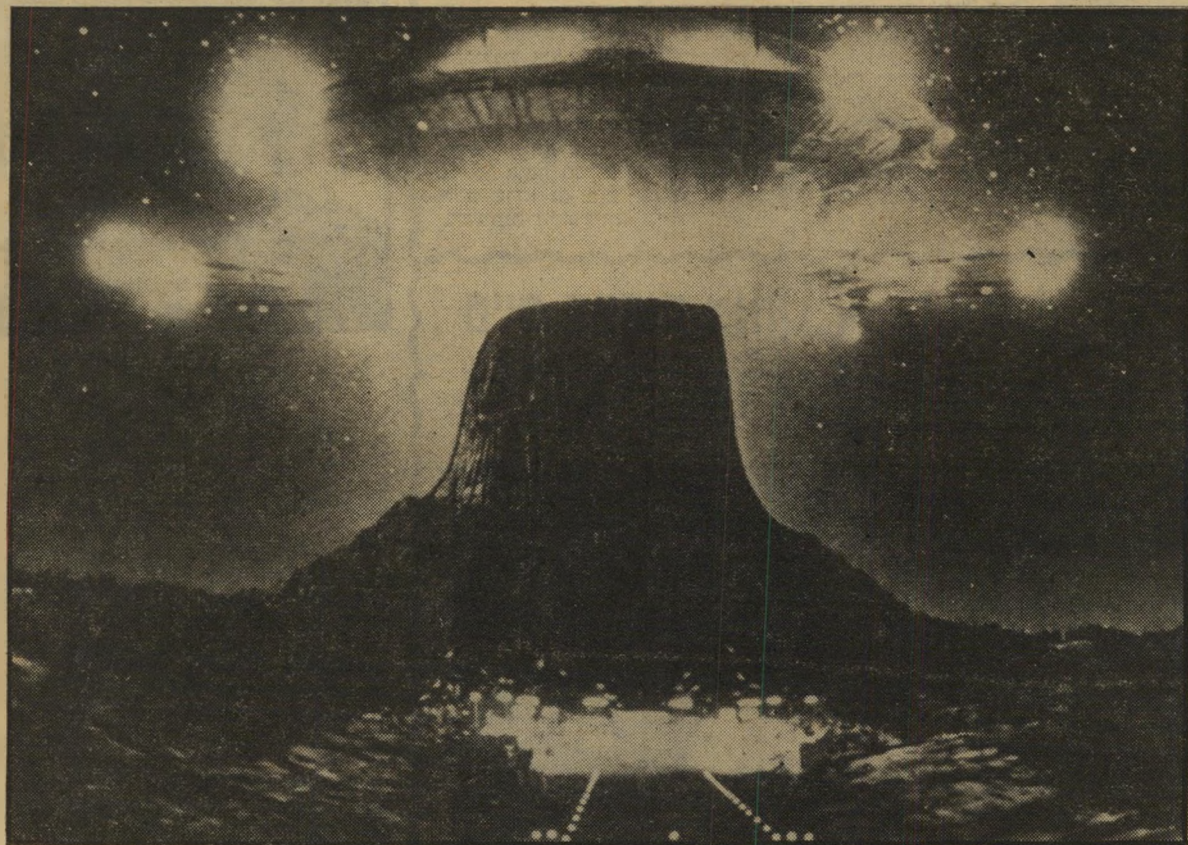
חלל — אחת מעדות הראייה והמאמינות היחידות בעצמים המעופפים, המעידים על קיומו של עולם אחר בחלל החיצון.

אחד היתרונות של נסיעה ארוכה, בדרך לעשיית כתבה, הוא העובדה שיש פנאי לשבת, לקרוא, ולהתכונן תוך כדי הנסיעה, לקראת העבודה. הפעם, זה לא היה היתרון היחיד. חברת הסרטים קולומביה נקטה יוזמה, שישראל לא ידעה כמה זה עידן ועידנים. היא הזמינה כמה כתבי-קולנוע לבוא לציריך שבשווייץ (ש לא תהיה טעות), כדי לצפות בהקרנה מיוחדת של סרט היוקרה שלהם: מיפגשים מן הסוג השלישי, ולהיפגש אחר-כך עם במאי הסרט, סטיבן שפילברג, בכבודו וביצמו.

אחרי התקפי-הלב והעצבים, שנמשכו קרוב לשנתיים, בכל פעם שתפח התקציב ועלה (עד שהגיע, לדיברי שפילברג עצמו, ל-19 מיליון דולר), נושמים אנשי החברה לרווחתה: הכסף כבר חוזר אליהם בריבית דריבית, בתוספת שרירי-ההלל של אמצעי התיקשורת.

הרעיון להזמין עיתונאים מכמה ארצות אירופה, בצוותא, להקרנה בציריך, מבורך בהחלט, לפחות בכל הגוגע לעיתונאים מישראל. באשר הוא מאפשר לבן-אדם לצאת, ולו לזמן קצר, מן הקלחת הנצחית של סאדאט, בגין, חירבת-חיזוה ופסטיבל הזמר, ושאר סיפורי היום-יום העגומים. ובמיקרה של סרט מסוג זה, יש בכך יתרון נוסף: להינתק מהעולם ומהסביבה הטיבי-עית, כדי לעבור לעולם אחר ולהצליח לעכל את החוויה הקולנועית המדהימה המצפה כאן.

הדרך לציריך ארוכה, ואפשר היה להסיק לקרוא את כל חומרי-הרקע לסרט. כך הסתבר שמדובר בסרט מדע-בידיוני אמריקני, שלהבדיל ממערבון-החלל מילחמת ה-כוכבים (המוצג היום בתל-אביב), מדובר בו בפיתוח הנחות מדעיות מקובלות. הי

השטן". כאן נראית החללית הגדולה כשהיא מתקרבת לנחיתה. הבמאי השתמש בכל גוויי הכלים כדי לתאר מה קורה כאשר אנשים פשוטים ומדענים ניצבים מול גופי-חלל מזוירים ובלתי-מוכרים.

הסלע שלידי נערך המיפגש בין אנשי כדור-הארץ לבין אנשי החלל מכונה "מיגדל

חשוב אבל לאמונה המיסטית תפקיד חשוב עוד יותר.

השחקנים הראשיים בסרט הם הבמאי היצירתי פרנסואה טריפו, שלצורך זה עבר אל צידה השני של המצלמה כדי לגלם מדען עם נשמה, וריצ'רד דרייפוס שהוא "כלי-אדם". סמל לרוח האנושית שאינה נכנעת ואינה מוצאת לה מנוח עד שתספק את סקרנותה.

אבל הכוכב האמיתי של הסרט הוא הבמאי סטיבן שפילברג, וזה ברור למן הרגע הראשון, כאשר כבים האורות באולם, למי שלא השכנע עוד קודם-לכן מהכרזותיהם התקיפות של טריפו ודרייפוס בגדון. שפילברג הוא נציג הדור החדש והאמין של יוצרי הקולנוע ההוליוודיים. אלה שרכשו את השכלתם בהצגות-חצות של הטלוויזיה ובבתי-הקולנוע של השכר נה, יותר מאשר בסיפריות או באולמות הקונצרטים. הקולנוע הוא שפת הדיבור, הטיבעית שלהם והתמונה, הצליל והצבע, משמשים אותם יותר מן המילה המדוברת. הוא משתמש בכל גוויי הכלים הללו כדי לתאר מה קורה כאשר אנשים פשוטים מצד אחד, ומדענים מצד שני, ניצבים מול הופעתם של גופי-חלל מזוירים ובלתי-מוכרים, הפולשים בלילה אחד אל האמנה וחוטפים עימם ילד קטן; וכיצד

פעם לסקר את סיפריהם (במדור "סיקורת" של העולם הזה), ושלחו לנו חבילת ספרים ובחוכה כמה מהמאמרים של תום וולף, הסופר-סטאר של העיתונות האינטלקטואלית באמריקה, וההיסטוריון של עידן הפופ.

ההתעוררות הגדולה השלישית

תוך כדי קריאה הזדקרה לעינינו אסוציאציה מזוהה — באחד ממאמרי ריו מדבר וולף על הגל הדתי הגואה, על החזרה למיסטיקה, הוא קורא לזה "ההתעוררות הגדולה השלישית", וכולל בה גם את עניין הצלחות המעופפות ושאר החפצים המעופפים הבלתי-מזוהים. הוא מזכיר אפילו מדען בשם אנדריאה פוהריץ, שהחליט כי לחפצים המעופפים הללו יש אל משלהם, בשם הובא (הוא גם טען שאורי גלר הוא שלית האל הזה עלי אדמות!)

והנה, כשמתיישבים באולם אפולו בציריך, בבוקר צח וקר, מול מסך קעור עוד מימי הסינרמה ז"ל, המחבק אותך מכל עבר והאורות כבים, מסתבר לפתע שהיפולחן הדתי שעליו מדבר וולף, פולחן

סרט נעשה תוך השראה וייעוץ של מומחים, כשהוא משתמש בפרטים עובדיתיים רבים, בלתי-מוסברים, להם הוא מנסה להציע פתרונות, ובמרכזו עומדים צלחות מעופפות ואורחים מן החלל.

זאת גם משמעת שמו של הסרט: מיפגשים מן הסוג הראשון פירושו ראיית חפץ מעופף בלתי-מזוהה; מיפגשים מן הסוג השני — המצאת הוכחות לקיומו של חפץ זה, ומיפגשים מן הסוג השלישי הם קשר ישיר עם החפץ הבלתי-מזוהה.

המסר שהבמאי שפילברג (שכתב גם את הסיפור) חזר עליו אינ-סוף פעמים, באינ-סוף הראיונות שהעניק כבר בקשר לסרט: "אין אנו בודדים ביקום".

ועוד הובטח באותו חומר-הכנה לסרט, ש-45 הדקות האחרונות יאפילו על כל מה שנעשה בקולנוע עד היום, אחרי ששפילברג גייס לצורך הסרטת סיום זה מוסך (הנגאר) ענקי שאיכסן פעם צפלינים, משום שאין בעולם אולפן שהיה יכול להכיל את כל התיפאורות והשכלולים הדרושים למעמד זה.

כאשר צילמו באותו מוסך, היו אמצעי הביטחון סביבו דומים לאלה הנקוטם בכור האטומי, לבל יידע איש מה מתבשל שם, וגם כיום אי אפשר לקבל תמונות

צער מדי
טוען שפילברג על עצמו, והוא חצטער על שתמיד נראה צעיר מגילו. "אדם צעיר לא לוקחים ברצינות", הוא אומר.